ופליגא דרב קטינא לרב הונא לא פליגי *כאן מן הלול ולפנים כאן מן הלול ולחוץ אלא לרמי בר שמואל ולרב יצחק בריה דרב יהודה דאמרי מן הלול ולחוץ ספקו טהור מן הלול ולפנים ספקו טמא הני במאי מתוקמא מן הלול ולפנים לימא פליגא דרבי חייא לא קשיא כאן כשנמצא בקרקע פרוזדור וכאן שנמצא בגג פרוזדור אמר רבי יוחנן בשלשה מקומות הלכו בו חכמים אחר הרוב ועשאום כודאי מקור שליא חתיכה מקור הא דאמרן שליא *דתנן שליא בבית הבית טמא ולא שהשליא ולד אלא שאין שליא בלא ולד ר"ש אומר נמוק הולד עד שלא יצא חתיכה *דתנן *המפלת יד חתוכה ורגל חתוכה אמו טמאה לידה ואין חוששין שמא מגוף אטום באת ותו ליכא והאיכא תשע חנויות דתניא *תשע חנויות כולן מוכרות בשר שחוטה ואחת מוכרת בשר נבלה ולקח מאחת מהן ואינו יודע מאיזה מהן לקח ספקו אסור ובנמצא הלך אחר הרוב טמאה קאמרינן איסור לא קאמרינן והאיכא *תשע צפרדעין ושרץ אחד ביניהם ונגע באחד מהן ואינו יודע באיזה מהן נגע ברה"י ספקו טמא ברה"ר ספקו טהור ובנמצא הלך אחר הרוב טומאה דאשה קאמרינן טומאה בעלמא לא קאמרינן והאיכא הא *דאמר רבי יהושע בן לוי עוברה בנהר והפילה

ופליגא דרב קטינא. אהך לישנא דאביי דהא לההוא לישנא ליכא טומאת ספק דכיון דתלי טעמא בחזקה לא שנא גג לא שנא קרקע מן הלול ולפנים טמא ודאי מן הלול ולחוץ טהור ודאי: לרב הונא. דאמר ליה לבריה מן הלול ולפנים ודאי מן הלול ולחוץ ספקא: לא פליגי. לא דר' חייא ולא דרב קטינא עליה ואהדדי נמי לא פליגי: כאן מן הלול ולפנים. דר' חייא: כאן מן הלול ולחוץ. דרב קטינא: אלא לרמי בר שמואל ולרב יצחק דאמרי מן הלול ולחוץ ספק טהור. על כרחך הני מתני' דר' חייא ודרב קטינא במאי מיתוקמי במן הלול ולפנים דהא מן הלול ולחוץ אפילו ספקא ליכא דהא טהור קאמרינן ודרב קטינא קיימא כוותייהו אלא רבי חייא דאמר טומאה ודאית לימא פליגא עלייהו דלדידהו ליכא טומאה ודאית: ומשנינן לא פליגי הא דרבי חייא דאמר ודאי במן הלול ולפנים בקרקע פרוזדור דהיינו כדרך יציאתו מן החדר ודרמי ודרב יצחק דאמרי ספק טמא בגג פרוזדור שקרוב לעלייה ולעולם בתר חזקה אזלי ומודו בקרקע פרוזדור במתני' * וכדרבי חייא אבל בגגו במן הלול ולפנים על כרחך יצא זה ממנהג הילוכו דהבא מן החדר היה לו לימצא בקרקע פרוזדור שהחדר נמוך ושוה לפרוזדור ואם מן העלייה בא היה לו לימצא מן הלול ולחוץ הלכך איכא למימריה בתרי ספיקי דילמא מעלייה אתא לפרוזדור ואזדקרה או מחדר אתא לפרוזדור וע"י שנזדקרה(א) עלה הדם מלמטה למעלה (ב)וכיון דרמי ורב יצחק לא יהבי טעמא למילתייהו איכא לאוקמי בשינויי אבל לאביי ללישנא דבתר חששא ליכא לשנויי הכי ופליג דר' חייא עליה דכיון דאביי תלי טעמא בחששא וכל היכא דאיכא למיחש להאי ולהאי משוי ליה ספק אפילו בקרקע פרוזדור איכא לספוקי בחדר (ג)ולעלייה הילכך דרבי חייא פליג עליה: ועשאום כודאי. משום דאזלינן בתר רובא: הא דאמרינן. במתניתין שמוקתו לא בא אלא מן המקור וכדתני רבי חייא אלמא כיון דרוב דמים התם שכיחי מחזקינן ליה מן המקור: הבית טמא. אף אם אין ולד נראה הבית טמא משום אהל המת: שאין שליא בלא ולד. ושורפין עליה את התרומה. אלמא כיון דרוב שליות אין בלא ולד מחזקינן לה בטומאה ודאית: נימוק הולד. ונעשה דם ונתערב בדם הלידה ובטל ברוב והכי מפרש טעמא לקמן בפ' המפלת (דף כו:): יד חתוכה. מחותכת בצורתה במיתוך אצבעות: אמו טמאה לידה. ותשב חומר זכר לימי טוהר וחומר נקבה לענין טומאה דמחזקינן לה בלידה ודאית *ליתן לה ימי טומאה וימי טהרה דאמרינן הלך אחר הרוב ורוב נשים ולד מעליא ילדן אלא שנימוק: ואין חוששין. לומר לא יהיו לה ימי טוהר שמא אינו ולד דדילמא מגוף אטום הוא בא וקיימא לן בהמפלת (לקמן דף כח.) דאינו ולד והיינו כודאי מדיהבינן לה ימי טוהר הואיל ורוב נשים לאו גוף אטום ילדן: ספקו אסור. דכל קבוע כמחצה על מחצה דמיא וכיון שלקחה ממקום הקביעות מחזקינן לה כמחצה על מחצה: ובנמצא. בקרקע דה"ל מופרש מהן ולא לקחו ממקום הקביעות: הלך אחר הרוב. ומותר דכל דפריש מרובא פריש: ברשות היחיד כו'. דהוה ליה ספק ואע"ג דרובא צפרדעים ואין להם טומאה כיון דשרץ קבוע ביניהם הוה ליה מחצה על מחצה: ובנמצא. שפירש אחד מהן למקום אחר ונגע בו אדם שם טהור דהשתא לאו קבוע הוי ואמרינן כל דפריש מרובא פריש ומפרדע הוא:

ג נס"א: לשרוף משום.

כאן שנמצא בקרקע פרוזדור · פ"ה דלעיל אליבא דאביי אליבא דבתר חששא אזלינן דקאמר דפליגא דר' חייא לא מצי לשנויי הכי דכיון דתלי אביי טעמא בחששא איכא למיחש אפילו בקרקע פרוזדור לדם עלייה וקשה לפירוש דכולה על שלה או על שלו אמאי חייבין בקרבן מי עדיף מכולה מן הלול ולפנים דלא הויא אלא ספק אפי' בקרקע פרוזדור ונראה לפרש דלאביי ליכא לאוקמי דר' חייא בקרקע פרוזדור דכיון דאפי' מן הלול ולחוץ דבא מן העלייה כדרכו וקרוב חיישינן לדם המקור אם כן מן הלול ולפנים בקרקע פרוזדור מילתא דפשיטא היא דמן החדר אתא ולא הוה צריך רבי חייא לאשמועינן: **שליא** בבית כו' · פ"ה דרוב שליות יש להם ולד וקשה דתנן בפ' בהמה המקשה (חולין דף עז·) שליא שיצתה מקצתה אסורה באכילה ואי יש שליא בלא ולד הוה לן למשרי משום דסמוך מיעוטא דאין בה ולד לפלגא שלא יצא רוב הולד וה"ל מחצה שיש בה רוב ולד מיעוטא דסתם שליא שיצתה מקצתה ויש בה ולד מחצה יש בהן רוב ולד ומחצה אין בהן רוב ולד כדמוכח בפ"ק דב"ק (דף יא·) וכה"ג אמר התם *סמוך מיעוטא דנרמה למחצה דנקבות וכן (ד)*בפ"ק דבכורות (דף כ:) סמוך מיעוטא דמפילים למחצה דנקבות ויש ליישב פ"ה דהתם מיירי בשליא שיצתה מקצתה ונמצא ולד תוך השליא ונראה לפרש דאין שליא כלל בלא ולד אך מיעוטא נימוק ורובן אין נימוקים עד שיצא לבית החיצון כדאמר בפ' המפלת (לקמן כו·) וא"ת ואמאי לא מייתי הכא מרישא דתנן בהמפלת (שם דף כד:) המפלת סנדל או שליא תשב לזכר ולנקבה אלמא דרובן אין נימוקין קודם יציאה וי"ל דאפי' נמוקין מלינן למימר דטמאה לידה דקאמר קרא אשה כי תזריע אפי' לא ילדה אלא כעין שהזריעה אמו טמאה לידה ואע"ג דהאי דרשא כרבי שמעון כדרים יוצא דופן (לקמן דף מ·) ורבנן דרשו לה עד שתלד ממקום שמזריע י"ל דתרתי ש"מ אי נמי י"ל מרישא לא מייתי דהא"ת דטעמא דרבנן משום שאין שום שליא בלא ולד ואין שום ולד נימוק אפילו מיעוט לכך מייתי סיפא דאמר ר' שמעון נימוק הולד אע"פ שלא יצא וכיון דסבר רבי שמעון דרובן נימוקין ולרבנן אינם נימוקין אלא מיעוטן דאין סברא לומר דלר"ש רובן נימוקין ולרבנן אפילו מיעוטן אין נימוקין וקצת נראה דאדרבה ארישא סמיך וסיפא לא מייתי אלא משום דמינה מוכח דטעמא דרבנן משום רובא כדפרישית דאי מגליא בבית גופה מייתי מאי איריא משום רוב אפי' מחצה על מחצה שורפין דהוה ליה ספק טומאה ברה"י דטמא: **המפלת** יד חתוכה · הא דלא מייתי מתני' דהמפלת (לקמן דף כח·) המפלת ואין ידוע מה ובהמפלת חתיכה מיירי כדמוכח התם בגמרא (דשליא בבית) משום דהכא מפרש בהדיא אין חוששין שמא מגוף אטום באה דמשמע דהוי מטעם דהולכים בתר רובא: **ותו** ליכא · וא"ת והא איכא הא דתנן לקמן בפ' האשה (דף נט:) היא והאשה שעשו צרכיהם בספל ונמצא בו דם רבי שמעון מטמא בחזקת דמים מן האשה ואי משום דרבי שמעון קתני לה הא קאמר שליא אע"ג דרבי מאיר קתני לה כדאמר בהמפלת (לקמן דף כז·) וכ"ת דאין שורפין על אותו רוב תרומה א"כ לקמן דדחיק לאשכוחי למעוטי מאי לימא למעוטי רובא דר' שמעון וי"ל דהתם מסייע חזקת האדם לרוב וא"ת וליחשוב נמי הא דתנן בכותים (לקמן דף נו:) נמצאת אתה אומר שלש ספקות באשה ובמנעות ובהשימות הלך אחר רוב ואי אין שורפין עליו תרומה לימא למעוטי הא ויש לומר דשורפין והוי טעמא משום דרוב דמים באין מן המקור דחשיב בג' דברים: **ספקו** אסור · בשילהי פ"ק דכתובות (דף טו·) נפקא לן קבוע מוארב לו וא"ת לר"ש דדריש מוארב לו עד שיתכוין לו קבוע מנא ליה וי"ל דמסקינן בפ' הנשרפין (סנהדרין דף עט·) דסבר רבי שמעון כרבי דונתת נפש תחת נפש ממון א"כ מהתם שמעינן עד שיתכוין לו ואייתר וארב לו לקבוע אך לתנא דבי חזקיה דדריש מכה אדם ומכה בהמה דשוגג מתכוין פטור ממיתה וממון ולא דריש ונתת נפש תחת נפש לממון וע"כ עד שיתכוין לו נפקא ליה מוארב לו קשה קבוע מנא ליה*: **הלך** אחר הרוב · משמע אפי' נמצא קרוב לחנות המוכרת נבלה וא"ת א"כ מאי קמ"ל וי"ל דקמ"ל אפי' בקורבה (ר' חנינא) דרוב וקרוב הלך אחר הרוב ומוכחא מיהו קשה מקושיא דרבי זירא דהתם תקשי ליה מתני' דט' חנויות כ): **אחר** הרוב · הכא איכא חזקה כנגד הרוב דבהמה בחזקת איסור עומדת וגבי ט' צפרדעים נמי קאמר הלך אחר הרוב ואם רוב שרצים (ה) טמאים אע"ג דאיכא חזקת טהרה דאי לא הוי חזקה כנגד הרוב לא הוה פריך מידי דמלינן למימר דרבי יוחנן לא חשיב אלא היכא דליכא חזקה כנגד הרוב:

א) [ב"ק מב:] : ג) [ועי' תוס' ב"ב כג: ד"ה ממיט וכו' כתבו ישוב על זה]

אלא

עב א מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל' ס:
עג ב מיי' פ' כ"ה מהל' טומאת מת הל' י':
עד ג מיי' שם ופ"י מהל' איסורי ביאה הל' יד:
עה ד מיי' פי' מהל' איסורי ביאה הלכה יא סמג לאוין קיא ועשין רמג:
עו ה מיי' פ"ח מהל' מאכלות אסורות הל' יא וע"ש נמ"ע סמג לאוין קמא טוש"ע יו"ד סי' קי סעיף ג:
עז ו מיי' שם ופי"ז מהל' אבות הטומאה הל"ח [טוש"ע יו"ד סי' קנ סעיף א]:
עח ז מיי' פי"ז מהל' שאר אבות הטומאה הלכה ג:
עט ח מיי' פי"ז מהל' איסורי ביאה הלכה יא ופ"א מהל' מחוסרי כפרה הל' ו ז טוש"ע יו"ד סימן קצד סעיף ט:

לקמן כד: [ודף כח:]
[חולין סח:]
[נ"ל בכ"ג]
לקמן ס. [בכורות כב:]
פסחים ט: כתובות טו. חולין נה.
[כתובות טו. ע"ש תוספתא טהרות פ"ו ה"ב]
[לקמן סד:]
[ועי' תוס' כתובות טו: ד"ה פרש ותוס' ב"ק מד: ד"ה כל ותוס' סנהדרין עט. ד"ה וכל]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בקרקע פרוזדור וכו' ועל ידי שנזדקרה ליכא מא"ה שהחזיר: (ב) בא"ד וכיון דרמי: (ג) בא"ד כתחל זכלוליה: (ד) תוס' ד"ה שליא וכו' וכן בפ"ק דבכורות: (ה) ד"ה אחר וכו' רוב טלאים ספק לא פליג על גב

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ליתן לה ימי טומאה וכו' ליתן לה ימי טומאה וימי טהרה. ע"ל דף כח ע"א וצ"ע

תוספי הרא"ש

כאן שנמצא בגג פרוזדור · פרש"י ז"ל אבל אביי ללישנא דבתר חששא ליכא לשנויי הכי דכיון דתלי אביי טעמא בחששא כל היכא דאיכא למיחש משוינן ליה ספק לא שנא גג ולא שנא קרקע איכא לספוקי בחדר ובעליית · וקשה לפי' דא"כ להך לישנא לא משכחת לעולם אשה ודאי טמאה ואמאי נמצא על שלו חייבין בקרבן דמי עדיף מן הלול ולפנים מקרקע פרוזדור דהוי נמי ספיקא · ונראה לפרש דלהך לישנא נמי שני ליה בין גג לקרקע והאי דלא שני הכי משום דר' חייא ע"כ לית ליה לישנא דחששא אפי' בגג פרוזדור דאי הוה סבר הכי כיון דמחמיר כולי האי דחייש לדם המקור מן הלול ולחוץ אע"פ שדם העליית בא שם כדרכו בלא שנוי תם קרוב לעלייה מילתא דפשיטא הוא דטמא ודאי בקרקע פרוזדור ולא אצטריך לאשמועינן דמן הלול ולפנים שורפין: **הלכו חכמים אחר הרוב** · אפי' איכא מיעוטא וחזקה דלא מרעי לרובא דאמ' ר' מאיר דחייש למיעוטא הכא מודי ולא אמרינן סמוך מיעוטא לחזקה דהעמד אשה בחזקת טהורה משום מיעוטא דלא שכיח הוא כמו מקור שרוב דמי מקור מצויין: **שליא דתנן** · פרש"י רוב שליא יש לה ולד וטומאה אין בה ולד וקשה לפי' דאי מטאי מטמא חשיב ליה רוב א"כ מרישא ה"ל לאתויי המפלת סנדל או שליא תשב לזכר ולנקבה ומדיהבינן ליה ימי טוהר דזכר אלמא חשבינן להך רוב כודאי ועוד דלישנא דאין שליא שאין עמה ולד משמע דאין כאן ספיקא אלא כל שליא יש עמה ולד ובן משמע מהא דתנן פרק בהמה המקשה שליא (אסורה) שיצתה מקצתה אסורה באכילה ואם יש שליא בלא ולד למשריה דסתם שליא דיצתה מקצתה מחצה יש באותו מקצת רוב ולד ומחצה אין בו רוב ולד כמו שמוכיח פ"ק דבב"ק וסמוך מיעוטא דיש שליא בלא ולד למחצה ראותם נמי דיש בה ולד ואין במקצתה רוב ולד והוה לחוד [illegible] ת תנן בפ' בתרא דיבמות ויש [illegible] בבית התיכון שהוא טהור אבל להם אינו דומה נימוק פעם אחת לנימוק שתי פעמים ורוב זה שאינו נימוק בבית החיצון חשיב ליה כודאי אע"ג דאיכא למימר העמד בית בחזקת טהור · מדקתני תשב לזכר ולנקבה אלמא דרובא אינן נימוקין קודם יציאה וי"ל דאפי' היה נימוק מ"מ היתה טמאה לידה כדדרשינן לקמן בפ' המפלת אשה כי תזריע אפי' לא ילדה אלא כעין [illegible] דר' שמעון הוא דדריש ליה הכי ורבנן הוו דרשי מיניה עד שתלד במקום שמזרעת למעוטי יוצא דופן איכא למימר תרוייהו ש"מ · א"נ היינו דלא מייתי רישא משום דאי לאו סיפא ה[illegible] מדקאמר ר' שמעון בסיפא נימוק הולד עד שלא יצא משמע דלת"ק מיעוטא נימוקין: תשע צפרדעים כו' · הלך אחר הרוב כו' · וה"נ איכא חזקה דמשמע אם רוב שרצים טמא אע"ג דאיכ[illegible] דאשה קאמרינן' ותימה והאיכא נמי הא דתנן לקמן איש ואשה שעשו צרכיהם לתוך הספל חזקת דמים מן האשה ואי משום דר"ש קתני לה הא קתני נמי שליא אע"ג דר"ש קתני לה כדאיתא בפ' [illegible] רוב תרומה א"כ הא דדייק לאשכוחי למעוטי מאי לימא למעוטי רובא דר"ש וי"ל שאני התם דאיכא חזקת אדם שהוא בחזקת שאינו רואה דם ומסייע לחזקת רוב דמים מן האשה ומילתא ד[illegible]

מוסף רש"י שליא בבית. שהפילה האשה שליא ואין ולד ניכר בה (בכורות כב.). הבית טמא. משום אהל המת, דולד הוה בה ומת (לקמן כו.) כדקתני טעמא שאין שליא בלא ולד. אלא שנימוק, ואעפ"כ הבית טמא, דשמא לא נימק עד שיצא וקודם שבטל טמא את הבית (בכורות שם וש"מ). ולקח מאחת מהן. מתוך החנות (פסחים ט:) ממקום קביעות (כתובות טו.). ובנמצא. כשר הנמצא בקרקע [illegible] כבפרק במה ליומא (פד:) וכפ"ק דכתובות (טו.) כל קבוע כמחצה על מחצה דמי חוץ מן הקבוע לקח (חולין לה. וכעי"ז פסחים שם וכתובות שם). ובנמצא. כשר הנמצא בקרקע [illegible] מאיזה פירש (כתובות שם) הלך אחר הרוב. הואיל והכא לפנינו לא במקום קביעות לקחה וכבר פירשה על ידי אחר וכל דפריש מרובא פריש (שם) דכיון דפריש אין כאן קבוע [illegible] חולין שם). תשע צפרדעין. ממים כבשום היסל, ושרץ אחד ביניהם. כגון לב שהוא דומה לצפרדע (כתובות טו.).